

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 decembrie

Seria I, Anul XXI, Nr. 6 (290), 2017

Revista *Vestitorul* urează, cu prilejul Sfintei Sărbători a
Nașterii Domnului nostru Isus Cristos,
tuturor colaboratorilor, cititorilor și credincioșilor
Sărbători Fericite și La Mulți Ani!

Scrisoare Pastorală

Sărbătoarea Nașterii Domnului 2017

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace,
între oameni bunăvoie!” Lc (2, 14)

Iubiții mei credincioși,

Sărbătoarea Nașterii Domnului ne oferă, iată, mult plăcutul prilej de a medita împreună la neasemuita bucurie a venirii în lume a Domnului și a păcii pe care o aduce tuturor oamenilor de bunăvoie această Veste minunată care dă tuturor și fiecăruia în parte lumina unei credințe ce alungă iarăși și iarăși neliniștea, vitregiile vremurilor, neașezarea celor omenești.

„Iată, vă binevestesc vouă bucurie mare”: „vi s-a născut azi Mântuitor ...pace pe pământ ... !” (cf. Lc 2, 10-14). „Astăzi Dumnezeu se coboară pe pământ pentru a ridica omul la ceruri ... creatorul timpurilor s-a născut în timp ... El s-a născut pentru voi, s-a dăruit pentru voi ... El locuiește în voi... Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat ... să ne bucurăm și să ne veselim într-însul”. „Să se veselească cerurile și să se bucure pământul, ... să se bucure câmpiile și toate cele ce sunt (...) de fața Domnului, că vine...” (cf. Ps 95, 11-12). Toate aceste rostiri consacrate sunt întrutotul dătătoare de limpezime în privința rosturilor adânci ale Sfântul Crăciun care ni-l aduce pe Domnul

și, odată cu El, pacea și bucuria sufletelor. Meditația noastră împreună își va arăta roadele bune în măsura în care cugetul îmbelșugat al Scripturii va lumina sufletul fiecăruia, făcându-l să simtă că nu e vorba de o simplă reîntoarcere a unei sărbători de temelie a credinței creștine, în general, ci de o re-naștere a fapturii noastre umile în marea, adâncă lumină a Dumnezeuirii vii.

Dragii mei,

De curând s-a încheiat Aniversarea celor 225 de ani de la înființarea Seminarului la Oradea în 1792, ceea ce a fost un prilej fericit de bucurii bogate în anul pe care-l încheiem. Cu emoție nepotolită putem împărtăși gândul că, de-a lungul vremii, tineri veniți din toate părțile Eparhiei, sau chiar de dincolo de hotarele ei, s-au adăpat spiritual la aceste școli și au devenit preoți sau dascăli vrednici, făclii vii, candelă de lumină și credință pentru poporul dreptcredincios. Acești preoți formați la „fântânile darurilor”, școlile din Blaj, Gherla sau Oradea, au fost cei care au însuflețit credincioșii și i-au format și întărit în drumul spre Marea Unire de la Alba Iulia din 1918.

Omul nu poate trăi fără bucurii; în familii sunt multe momente de bucurie; națiunile și popoarele au momentele lor de bucurie. În istoria modernă am avut și noi, românii, o serie de bucurii, de-ar fi să amintim, bunăoară: un Suplex Libellus Valachorum (1791-1792), o Câmpie a Libertății de la Blaj, cu Discursul lui Simion Bărnuțiu, un Memorandum la 1892, o Alba Iulia la 1918. Putem spune că, intrând în anul Centenarului Unirii, intrăm într-un an al bucuriei dar și al aducerii-aminte, al memoriei necesare, păstrătoare a sensurilor marilor evenimente întemeietoare. De dincolo de zări și de dincolo de timp răsună vocea Cardinalului Iuliu Hossu: „și eu am fost la Alba-Iulia (1)”, „acesta-i ceasul bucuriei noastre, bucuria unui neam întreg, pentru suferințele veacurilor, purtate de un neam întreg, cu credința în Dumnezeu și cu nădejdea în dreptatea lui (2)”. Nu putem însă trece sub tăcere faptul că anul Centenarului Unirii ne aduce aminte de și cei 70 de ani împliniți de la desființarea Bisericii noastre de către comunismul devastator, de temnițele prin care și-au dat viața pentru credință și adevăr un patriot precum Iuliu Maniu și Cardinalul Iuliu Hossu,

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

un istoric precum Gheorghe I. Brătianu și Preasfinții lor Valeriu Traian Frențiu, Anton Durcovici, Ioan Suci, Tit Liviu Chinezu, Vasile Aftenie, Ioan Rusu, Ioan Bălan și alți martiri ai neamului; ne obligă într-un fel a nu uita, ca poporul să nu intre într-un „*somn al rațiunii*” (3)”. Bucuria, ne spun dicționarele, este acel sentiment de mulțumire și de vie satisfacție interioară, de desfătare și de mângâiere, de mulțumire și de plăcere care îl fac pe om să simtă gustul fericirii. Fericit a fost neamul în acele momente istorice, acolo ne sunt rădăcinile și mereu nădăjduim la vremuri mai bune.

Dragi credincioși,

Ni s-a născut azi Mântuitor! „*Fiul lui Dumnezeu care din Tatăl purcede ... este Fiul Omului, El, măreția îngerilor, făcut prunc în vederea oamenilor; Cuvântul-Dumnezeu, Cel mai înainte de toți vecii, făcut trup la plinirea timpurilor; făcătorul soarelui și născut sub soare; ... imens, ca Dumnezeu dar, mic ca un om*” (4)”. Am avut și avem nevoie de un Dumnezeu care să ne fie aproape, de un Dumnezeu care, trăind printre oameni, să ne înțeleagă, cu bucuriile și încercările de fiecare zi, dar și cu bucuriile și încercările din veac. Da, Cuvântul-Dumnezeu Cel mai înainte de toți vecii vine în această lume a noastră mereu sfășiată și divizată, mereu plină de durere și suferință, vine, vine din nou, izbăvitor.

Priviți în jur și vedeți pe toți cei lipsiți și înfomețați, pe toți copiii abandonați, războaiele care nu mai conțin și lumea care trece pe lângă aceste evenimente fără să-i pese sau fără să se mai intereseze de soluții benefice. Și totuși, *Cel mai înainte de toți vecii*, Domnul Dumnezeu nostru, vine precum a venit și altădată pentru a mângâia pe oricine și pentru a șterge lacrimile celor îndurerați, pentru a ne aduce pacea și bucuria Sa. „*Această bucurie, spunea Papa Benedict, nu ne depărtează de solidaritatea cu suferințele umane, ci este legată în mod profund cu încrederea în Dumnezeu*” (5)”. Pentru că Dumnezeu este cel care conduce omenirea la izvoarele bucuriei, iar această bucurie se realizează prin *Fiul lui Dumnezeu carele din Tatăl purcede ... este Fiul Omului*.

Dragi credincioși,

Cântăm împreună: „*ce vom aduce Ție, Hristoașe la nașterea Ta?: îngerii – cântarea, cerurile – steaua, magii – darurile, păstorii – minunea, pământul – peștera, pustiul – ieslea, iar noi – pe Maica Fecioara*” (6)”.

Ce vom aduce Ție, Hristoașe, noi cei de astăzi? Mărirea și lauda împreună cu îngerii; bucuria pentru că ni s-a născut un prunc, *Dumnezeu cu noi*; lumina despre care vorbește Isaia (cf. Is 9,1) și strălucirea nopții sfinte (cf. Lc 2,9). Știm că semnul nașterii Domnului este „*pruncul înfășat, culcat în iesle*” (cf.

Lc 2,12): simplu, cutremurător de simplu! Tocmai de aceea, pacea, bucuria, sensul luminos al vieții îl putem întâlni în Copilul-Dumnezeu doar dacă renunțăm la orgolii și iluzii trecătoare, la pretenții ostentative și la nemulțumirile de fiecare zi. În plus, Nașterea Domnului din acest an – 2017 – are gustul speranței atât în anul Centenarului Marii Uniri, cât și la comemorarea celor 70 de ani de la înghenunchierea Bisericii Greco-Catolice.

Nebiruită de întuneric și de toate armele răului, lumina strălucește de la Dumnezeu atât pentru Biserică, cât și pentru popor. De aceea Domnul se naște la Bethleem – casa pâinii –, pentru că devine „*pâinea noastră cea de*

toate zilele” spre a ne hrăni și a ne da viață, spre a ne aduce bucuria și pacea, iubirea și lumina vieții noastre, pacea sufletelor și a inimilor.

Vă doresc un Crăciun Sfânt și binecuvântat și un An nou, 2018, plin de lumină și speranță!

Fie ca pe pământ să coboare pacea și între oameni bună voirea (cf. Lc 2, 14)!

Crăciun fericit! La Mulți Ani!

+ Virgil BERCEA
Episcop

(1) Silvestru Augustin Prunduș, *Cei 12 Episcopi Martiri, Viața Creștină*, 1998

(2) Iuliu Hossu, *Discursul de la Alba Iulia*

(3) Francesco Goya

(4) Sfântul Augustin, *Discursul*, 187

(5) Papa Benedict XVI – 30. XII 2010

(6) Stihiră la Nașterea Domnului

La mulți ani România, Grădina Maicii Domnului!

Mesajul Preafericitului Cardinal Lucian cu ocazia Zilei Naționale a României Arhieparchia de Alba Iulia și Făgăraș

Orice sărbătoare ne umple de emoție sfântă. Însă sărbătoarea de astăzi, sărbătoarea Patriei noastre, Ziua Națională a României, are o semnificație profundă pentru fiecare dintre noi. Este o zi de aducere aminte, când ne rememorăm trecutul, ne onorăm eroii și ne însuflețim speranța pentru viitor. Cu toții suntem „semințe, și pământul e al nostru”, după cuvântul poetului Nichita Stănescu. Semințe chemate să aducem rod, așa cum ne învață Evanghelia. Izvorâți și hrăniți de această glie, păstrând în vinele noastre mândria de a fi urmașii Romei.

Un singur an ne desparte de celebrarea Centenarului evenimentului principal al istoriei poporului nostru: Unirea tuturor românilor la 1 Decembrie 1918. Și consider că măreția acestui moment pe care astăzi îl sărbătorim, constă în faptul că desăvârșirea unității naționale vădește acel profund dor de unitate care a pătruns dintotdeauna fibra națiunii române. La acel 1 Decembrie de acum aproape un veac, românii au fost uniți, năzuința lor a fost comună: aceea de a-și regăsi proprii frați. Îi pomenim astăzi cu pioșenie pe toți acei români care au crezut, s-au luptat și s-au jertfit pentru acest deziderat.

Și totuși, această reflecție rămâne sterilă dacă nu ne conduce la un examen de conștiință asupra a ceea ce trebuie să facem pentru Țara noastră și pentru păstrarea valorilor poporului nostru, pe care trebuie să le cinstim și să le apărăm. Ce moștenire vom lăsa urmașilor noștri? Știm cu toții că istoria are un sens unic, iar cei de mâine vor înțelege sensul sărbătoririi acestor momente doar dacă li s-a transmis la vremea cuvenită dragostea de neam, de țară și de Dumnezeu. Astăzi, mai mult decât oricând, nu putem și nu avem dreptul să ne uităm istoria, cultura, tradiția și credința, nu putem și nu avem dreptul să ne lepădăm de testamentul moral pe care l-am primit la rândul nostru.

Și fiindcă uitările pot fi periculoase, se cuvine a reaminti că fără Biserica Greco-Catolică, Statul Român, identitatea națională și limba română în formele pe care le cunoaștem astăzi nu ar fi existat. Nu putem și nu trebuie să uităm că termenul de “națiune română” a fost introdus pentru prima dată de Episcopul greco-catolic Ioan Inocențiu Micu Klein la 1737. Totodată, conștient fiind că o națiune nu poate exista fără limbă și cultură, episcopul greco-catolic Petru Pavel Aron avea să deschidă la Blaj pe 11 octombrie 1754 primele școli sistematice românești, școli care au format conștiința națională românească.

Nu avem dreptul să uităm că Biserica Greco-Catolică s-a implicat în convocarea Adunării Naționale din 3-15 mai 1848 de pe Câmpia Libertății de la Blaj.

Aici s-a strigat pentru prima dată “vrem să ne unim cu țara”. Iar în Catedrala de la Blaj a rostit Simion Bărnuțiu, la 14 mai 1848, celebrul discurs care a devenit platforma de gândire a Adunării de la Blaj, în care a pledat pentru libertate națională și socială, precum și necesitatea unității românilor.

La 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, Episcopul greco-catolic Iuliu Hossu a citit Rezoluția Unirii Transilvaniei cu România, iar Alexandru Vaida-Voevod a rostit în Parlamentul din Budapesta pe 5/18 octombrie 1918 că națiunea română din Austro-Ungaria este “liberă de orice înrăurire străină”, să-și aleagă “așezarea ei printre națiunile libere”. Din cetatea Apulum, până dincolo de Carpați, glasul Cardinalului Iuliu Hossu răsună peste timp: „mulți au dorit să vadă ceea ce vedeți voi și n-au văzut; să audă ceea ce voi auziți acum și n-au auzit. Ochii voștri lăcrămează fericiți că văd și urechile că aud bunavestire, a unirii noastre pe veci”.

Biserica Românească, profund ancorată în realitatea și în simțirea poporului nostru, Biserica noastră Greco-Catolică crede în România. Crede în putința patriei noastre de regenerare, de înnoire, respectând legea naturală și legea lui Dumnezeu. Fiindcă „începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu; cei fără minte disprețuiesc înțelepciunea și stăpânirea de sine” (Pilde 1, 7). Așa cum mereu a făcut-o, Biserica Greco-Catolică crede în urmașii marilor bărbați ai istoriei noastre, și care astăzi și mâine vor duce idealul și dorul celor 100.000 de români din acea iarnă a anului 1918 de la Alba-Iulia.

România, trebuie să privești cu curaj și cu încredere spre viitor. Cu răbdare, cu chibzuință și cu onestitate. Așa cum sublinia Sfântul Papă Ioan Paul al II-lea în discursul de la ceremonia de bun venit pe Aeroportul Băneasa pe 7 mai 1999, în cea dintâi vizită a unui Pontif în țara noastră: „România, întemeiază-ți viitorul mai departe pe stânca tare a Evangheliei. Cu ajutorul lui Cristos vei fi protagonista unei noi perioade de entuziasm și curaj. Vei fi națiune prosperă, pământ roditor de bine, popor solidar și făcător de pace.”.

La mulți ani România, Grădina Maicii Domnului! La mulți ani români! Dumnezeu să binecuvânteze și să ocrotească țara noastră!

Arhiepiscop și Mitropolit al Arhiepiscopiei de
Alba Iulia și Făgăraș,
Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite
cu Roma, Greco-Catolică
† **Cardinal LUCIAN**

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

A fi atenți și vigilenți

3.12.2017

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Astăzi începem drumul Adventului, care va culmina la Crăciun. Adventul este timpul care ne este dat pentru a-l primi pe Domnul care ne vine în întâmpinare, și pentru a verifica dorința noastră de Dumnezeu, pentru a privi înainte și a ne pregăti pentru întoarcerea lui Cristos. El se va întoarce la noi la sărbătoarea Crăciunului, când vom aniversa venirea sa istorică în umilința condiției umane; dar vine în noi ori de câte ori suntem dispuși să îl primim și va veni din nou la sfârșitul timpurilor, „să îi judece pe cei vii și pe cei morți”. Pentru aceasta trebuie să fim mereu vigilenți și să îl așteptăm pe Domnul cu speranța de a-l întâlni. Liturgia de astăzi ne introduce tocmai în această temă sugestivă a vegherii și așteptării.

În Evanghelie (cf. Mc 13,33-37) Isus îndeamnă să fim atenți și să veghem, pentru a fi gata să îl primim în momentul întoarcerii. Ne spune: „Aveți grijă, vegheați, pentru că nu știți când va fi timpul [...]; ca nu cumva, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind” (v. 33-36). Persoana care este atentă este aceea care, în zgomotul lumii, nu se lasă năpădită de distragere sau de superficialitate, ci trăiește în manieră deplină și conștientă, cu o preocupare îndreptată înainte de toate spre alții. Cu această atitudine ne dăm seama de lacrimile și de necesitățile aproapelui și putem să îi percepem și capacitățile și calitățile umane și spirituale. Persoana atentă se îndreaptă apoi și spre lume, încercând să se opună indiferenței și cruzimii prezente în ea și să se bucure de comorile de frumusețe care există și trebuie păstrate. Este vorba de a avea o privire de înțelegere pentru a recunoaște fie lipsurile și sărăciile indivizilor

și ale societății, fie pentru a recunoaște bogăția ascunsă în lucrurile mici de fiecare zi, chiar acolo unde Domnul ne-a pus.

Persoana vigilentă este aceea care primește invitația de a veghea, adică de a nu se lăsa cuprinsă de somnul descurajării, al lipsei de speranță, al dezamăgirii; și în același timp respinge solicitarea atâtor vanități de care este plină lumea și în cadrul cărora, uneori, se sacrifică timp și seninătate personală și familială. Este experiența dureroasă a poporului lui Israel, relatată de profetul Isaia: Dumnezeu părea că a lăsat poporul Său să rătăcească departe de căile sale (cf. 63,17), dar acesta era un efect al infidelității poporului însuși (cf. 64,4b). Și noi ne aflăm adesea în această situație de infidelitate față de chemarea Domnului: El ne arată calea bună, calea credinței, calea iubirii, dar noi căutăm fericirea noastră în altă parte. A fi atenți și vigilenți sunt bazele pentru a nu continua să „rătăcim departe de căile Domnului”, rătăciți în păcatele noastre și în infidelitățile noastre; a fi atenți și a fi vigilenți sunt condițiile pentru a-i permite lui Dumnezeu să intre năvalnic în existența noastră, pentru a-i reda semnificație și valoare cu prezența Sa plină de bunătate și de duiosie. Maria Preasfântă, model al așteptării lui Dumnezeu și icoană a vegherii, să ne conducă în întâmpinarea fiului său Isus, reînsuflețind iubirea noastră față de El.

După Angelus, Sfântul Părinte a spus următoarele:

Iubiți frați și surori!

Azi-noapte m-am întors din călătoria apostolică în Myanmar și Bangladesh. Mulțumesc tuturor celor care m-au însoțit cu rugăciunea și invitat să se unească la aducerea mea de mulțumire Domnului, care mi-a dat harul să întâlnesc acele populații, îndeosebi comunitățile catolice, și să fiu edificat de mărturia lor. Este imprimată în mine amintirea atâtor fețe încercate de viață, dar nobile și zămbitoare. Îi port pe toți în inimă și în rugăciune. Multe mulțumiri poporului din Myanmar și poporului din Bangladesh.

În rugăciunea mea amintesc în mod deosebit și poporul din Honduras, pentru ca să poată depăși în manieră pașnică actualul moment de dificultate. Adresez salutul meu vouă, romani și pelerini, prezenți aici. Salut îndeosebi credincioșii veniți din Bratislava, Slovacia, și din Ludwigshafen, Germania. Salut grupul din Pregaziol, Treviso, și pe tinerii candidați la mir din Mestrino, Padova; precum și comunitatea română care trăiește în Italia și care astăzi celebrează sărbătoarea națională a României. Urez tuturor o duminică frumoasă și un drum bun de Advent. Vă rog, nu uitați să vă rugați pentru mine. Poftă bună și la revedere!

Traducere: Pr. Mihai PĂTRAȘCU, www.ercis.ro

Ziua Națională a României sărbătorită în Ungaria, la Gyula

Peste 300 de persoane au luat parte, la invitația Excelenței Sale Florin Trandafir Vasiloni, consul general al României la Gyula, în sala festivă „Matei Corvin” a unui hotel din Gyula, la recepția organizată cu prilejul Zilei Naționale a României, de către Consulatul General al României la Gyula,

Au fost prezenți ambasadorul României în Ungaria, ES Marius Lazurca, Daniel Banu, consul general la Szeged, Daniel Nicolae, consul la Szeged, Roberto Sperandio, consul onorific al Italiei în România, Ioan Fodoreanu, fost consul general al României la Gyula și Szeged, Tiberiu Juhasz, președintele Autoguvernării pe Țară a Românilor din Ungaria (AȚRU), Traian Cresta, purtător de cuvânt al românilor în Parlamentul Ungariei, Alexandru Fina, vicepreședintele AȚRU, Mariana Negreu Vetro, directorul Centrului de Documentare și Informare al AȚRU, Maria Gurzău Czégledi, directorul Liceului „Nicolae Bălcescu” din Gyula, Florin Olteanu, șef de catedră la Inst. Pedagogic din Szarvas, pr. Aurel Becan și artistul plastic Ștefan Oroian, membri ai prezidiului UCRU, Gheorghe Ardelean, consilier județean în CJ Bekes (etnic român din Chitighaz), Delia Covaci, directorul săptămânalului „Cronica”, Anca Becan, redactor la săptămânalul „Foaia Românească”, precum și primarii Janos Marjai (Bătania - Battonya), Nagy Bela (Medgyesegyhaza), Elvira Ardelean (Otlaca-Pustă – Puzstotlaka), Laszlo Pluhar (Aletea – Elek), Gyorgy Szucsne (Lokoshaza) și viceprimarii Bertold Netea (Micherechi) și Emese Tripon (Chitighaz). Din România au fost prezenți primari din zona de graniță a județului Arad. Dintre oficialitățile din sfera religioasă care au onorat aceste manifestări, menționăm pe PS episcop Siluan, împreună cu numeroși clerici din cadrul Episcopiei Ortodoxe Române din Ungaria (EORU), IPS Timotei Sevciciu, arhiepiscopul Aradului, PS Sofronie, episcopul Eparhiei Ortodoxe Române a Oradiei (fost episcop al EORU), PS Virgil Bercea, episcopul Eparhiei Greco-Catolice de Oradea, Petrică Crețu, pastorul Bisericii Baptiste din Micherechi, Fustos Gyula, pastorul Bisericii Baptiste din Chitighaz, Viorel Bogdan și Ilie Puha, lideri ai Bisericii Pentecostale din Micherechi, alături de alți reprezentanți ai cultelor neoprotestante de expresie română din Ungaria.

Au fost prezenți la manifestare reprezentanți ai mediului universitar din Arad, delegați din partea Universității „Aurel Vlaicu” din Arad și ai Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, președinți ai Autoguvernărilor Românești Locale, directori și numeroase cadre didactice de la școlile în care învață copii românilor din Ungaria, foști absolvenți și actuali studenți bursieri ai statului român, membri corului Pro Musica, medici români care profesează la spitale din jud. Bekes, consilieri locali și alți numeroși invitați, din multe localități unde trăiesc comunități românești în Ungaria (Gyula, Micherechi, Chitighaz, Bekescsaba, Șercad, Bătania, Aletea, Săcal, Otlaca-Pustă, Budapesta, Szeged, ș.a.). Nu au lipsit nici reprezentanți ai mediului de afaceri, ai aso-

ciațiilor patronale și reprezentanți ai Camerelor de Comerț, printre care Janos Takacs, președintele Camerei de Comerț româno-ungare, Oros Tivadar, președintele Secțiunii Românești a Camerei de Comerț și Industrie a Ungariei, Rak Zoltan, secretarul general al acestei instituții, Marin Crișan, președintele Patronatului Român, filiala Arad. Au mai fost prezenți Aurel Chiriac, directorul Muzeului Țării Crișurilor din Oradea, Lucian Silaghi, directorul Direcției Județene pt. Cultură Bihor.

Mesajul transmis cu acest prilej de consulul general Florin Vasiloni a cuprins cuvântul de salut, de bun venit și de mulțumire adresat tuturor participanților care au onorat invitația adresată cu această ocazie și a subliniat importanța Marii Uniri de la 1918, act de voință al poporului român, ce a împlinit aspirațiile sale cele mai profunde și va caracteriza și de acum înainte principiile și acțiunile sale.

Programul cultural oferit de CG Gyula a cuprins un recital susținut de către Cvartetul de coarde al Filarmonicii de Stat din Arad, condus de maestrul Doru Orban; recitalul extraordinar al Ansamblului profesionist „Crișana” din Oradea, condus de maestrul Leontin Ciucur; recitalul talentatei Bianca Popa din Oradea, iar imnurile României, Ungariei și UE, de la deschiderea manifestării, au fost intonate live de Corul „Pro Musica” din Gyula.

Participanții au fost întâmpinați la intrare de o poartă tradițională românească și o expoziție de sculptură a maestrului Radu Lazăr, adusă la Gyula prin intermediul Muzeului Țării Crișurilor din Oradea. Publicul prezent a putut admira și o expoziție de carte, prezentată de către Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad. Participanții au primit și purtat cocarde tricolore confecționate de către elevi ai Colegiului Național Mihai Eminescu din Oradea. Copiii prezenți au avut la dispoziție un loc special de joacă.

Recepția oficială oferită de către Consulatul General al României la Gyula a oferit posibilitatea tuturor participanților să guste tradiționalele bucate, băuturi și vinuri românești.

Ioan-Felician SORAN

Ce transformă seara zilei de 24 decembrie în sărbătoare?

Azi se vorbește intens și pătimăș despre "lumea arabă", despre Islam. Printr-o misterioasă legătură cu anotimpurile, "primăvara arabă" riscă să se transforme încet într-o "iarnă arabă". Tot mai des europenii și arabii subliniază diferențele dintre lumea creștină și lumea musulmană, tot mai des vedem acțiuni de radicalizare a pozițiilor celor ce "apără principiile fundamentale" ale religiilor proprii.

Crăciunul se apropie. Pentru musulmani va fi o dată dintr-un calendar acceptat fără entuziasm, pentru o parte dintre locuitorii emisferei nordice va fi a treia zi după solstițiul de iarnă, iar pentru creștini va fi Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului. În acest context a apărut amintirea stăruitoare a sărbătoririi primului meu Crăciun în lumea musulmană, la Constantin, în Algeria.

La Universitatea din Constantine la care lucram, sărbătorile creștine și musulmane erau "sărbători", administrația și populația le accepta voios deoarece în acest fel creștea numărul zilelor libere. La acea dată lumea musulmană algeriană era încă relativ tolerantă. Colegii francezi m-au anunțat că în seara de 24 decembrie, la catedrala Sacre Coeur va avea loc sărbătorirea Crăciunului și mă invitau insistent să fiu alături de ei. Am acceptat pentru că mă simțeam la o distanță confortabilă de ochiul vigilent al Partidului și al Securității. Eram în 24 decembrie 1974.

Deși nu era zăpadă, clădirea catedralei era atât de rece încât organizatorii serbării au separat cu niște panouri, în apropierea altarului, un spațiu pe care l-au "făcut agreabil" arzând alcool pentru mașinile de gătit în vase uriașe umplute cu nisip și pietriș.

Preotul ne-a dat binecuvântarea, s-au rostit rugăciuni, după care a urmat o mică serbare cu colinde de Crăciun cântate în diverse limbi. Cred că cea mai reușită colindă a fost universala Stille Nacht (Douce Nuit, Silent Night) pe care fiecare cooperant a cântat-o în limba lui, sau în limba pe care o cunoștea cel mai bine. În acel moment adunarea eterogenă a cooperanților și a celor câțiva localnici catolici s-a transformat într-un cor adevărat, iar colinda a umplut triumfătoare toată biserica, neținând cont de paravanele din jurul nostru.

S-a trecut la tratația adusă de fiecare: prăjituri, vin, sucuri. După un timp, nu am nici o idee cât anume, o voce masculină clară, melodioasă, tristă, a început un cântec (colindă) în arabă. Nu era ca vocea unui muezin, dar melodia avea tonalități orientale, musulmane, clare. Toți am amuțit, iar când vocea aceea a încetat să mai cânte, tăcerea s-a mai prelungit un pic. Nimeni nu îndrăznește să destrame farmecul acelei tânguiri melodioase, o colindă ce povestea Nașterea Mântuitorului. Limba în care a cântat credinciosul catolic arab ne era străină, dar comuniunea cu el a venit pe alte căi decât cele ligvistice. Liantul era Pruncul pe care îl slăveam toți.

După peste 40 de ani, dacă mă gândesc la seara de Crăciun din catedrala Sacre Coeur din Constantin, Stille Nacht și melodia arabă mă plonjează într-o lume în care emoția m-a gătit, iar singurătatea mea a devenit suportabilă. Acolo, în biserică deși eram străini, nu ne cunoșteam toți, am fost uniți de ceea ce pentru noi toți reprezenta Crăciunul, Nașterea Pruncului. În logica de azi a lucrurilor, catedrala Sacre Coeur a fost transformată în moscheea Independenței. Comunitatea catolică din Constantin numără cam 200 – 300 de fideli, majoritatea studenți africani care frecventează Universitatea în care am petrecut câțiva ani ca dascăl. Biserica fostei Școli confesionale Le Bon Pasteur joacă azi rolul de catedrală a diecezei Constantin – Hyppone (Annaba). Se menține această denumire deoarece Sfântul Augustin a fost episcop de Hyppone.

Anul trecut am primit de Crăciun o fotografie de la un prieten din Africa de Sud. Era la plajă, iar Oceanul indian părea suficient de prietenos pentru cei ce făceau baie. Primul gând care s-a strecurat alături de personajele din fotografie a fost nedumerirea asupra modului de a recepta la umbra unui palmier povestirea Nașterii Mântuitorului într-o iesle, pe o vreme friguroasă, neprietenoasă.

Anul acesta noi vom sărbători Crăciunul în familie, dar vom alerga prin oraș să cumpărăm cele necesare pentru prăjiturile de Crăciun, pentru oala de sarmale, pentru... Este aproape sigur că încărcăți cu cumpărături nu vom călca pragul unei biserici, fie ea ortodoxă sau catolică. Și nici nu cred că lista de cumpărături va avea o legătură cu colinda sau meditația care ar trebui să ne însoțească în perioada Adventului.

Deci: nici în mijlocul musulmanilor, nici lângă, sau sub, Tropicul Capricornului mediul nu este favorabil meditației asupra esenței Crăciunului. Mă tem că nici în țările în care bradul marca odinioară venirea Crăciunului nu se va medita prea mult la venirea Mântuitorului. Mai curând se vor face calcule ecologice cu risipa de lemn și se va calcula în număr de pagini scrise cu porcării care este echivalentul fiecărui brad tăiat și împodobit.

Cei de vârsta mea pot să se gândească la copilăria în care venirea Crăciunului era și o preocupare spirituală întinsă pe durata Postului Mic. Ce s-a schimbat? Știu că s-au schimbat multe, dar ce anume s-a schimbat în sufletul nostru, acolo unde, teoretic, nu se poate intra nici cu Kalașnikovul, nici cu punga de la Supermarket? Mi se va spune că am evoluat și acesta este prețul progresului! Se numește progres acela care te sărăcește spiritual? Traseul nostru spiritual este descifrabil numai în raport cu niște repere. Primii navigatori nu se îndepărtau prea mult de țărmul pe care trebuiau să-l vadă

(continuare în pag. 8)

Întâlnirea preoteselor din Eparhia Greco-Catolică de Oradea

În luna noiembrie 2017, soțiile preoților din Eparhia Greco-Catolică de Oradea au participat la o serie de Cursuri de formare. Acestea s-au desfășurat pe parcursul a două zile, în localitatea Băile 1 Mai și în orașul Zalău.

Tema întâlnirilor a fost „Preteasa, Soție, Mamă, Profesie / Cariera”, punându-se accent pe principiile de viața creștină, pe autonomia personală și familială, pe unicitatea și

indisolubilitatea căsătoriei, pe psihologia conflictului și a reconcilierii. De asemenea, cursul a adus în centrul discuțiilor aspecte legate de suplețea educațională și pedagogia libertății spirituale, despre atitudinile și procedurile pedagogice adecvate pentru educarea și formarea copiilor. Aspectele legate de familia preotului devotat, de armonia familială și de fidelitatea în familie au fost de asemenea analizate împreună cu soțiile preoților.

Acest demers este rezultatul unui proiect inițiat și fundamentat de Părintele Antoniu Chifor - vicar responsabil cu preoții al Episcopiei de Oradea, cu sprijinul soției sale Teodora. Sesiunile au fost ținute de Părintele profesor dr. Eugen Jurcă din Timișoara și soția dânsului, doamna Laura Jurcă, psihoterapeuți, cu expe-

riență bogată în temele propuse. Scopul acestor întâlniri - cursuri este acela de a împărtăși experiențe și de a oferi suport și încredere soțiilor de preot, considerând rolul important pe care acestea îl au în comunitățile parohiale.

Este pentru prima dată când acest gen de cursuri au fost organizate pentru soțiile preoților din Eparhia Greco-Catolică de Oradea, fiind un moment de întâlnire, de prietenie și împărtășire de experiențe. Întâlniri similare vor continua în primăvara anului 2018, când vor fi dezvoltate alte tematici utile pentru soțiile de preot.

Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea, a fost prezent în mijlocul preoteselor pentru a adresa un cuvânt de încurajare.

Dana PODAR

(urmare din pag. 7)

Ce transformă...

mereu ca să se poată orienta! Au îndrăznit doar în momentul în care busola a făcut ca "reperul țărmlui" să nu mai fie obligatoriu pentru orientare. Deci, în lumea noastră actuală s-au schimbat reperele, ele au devenit din ce în ce mai mult repere seculare.

Știu că nimeni nu poate fi convins prin vorbe sau texte dacă nu este atras de subiectul discuției. Dacă lipsește instrumentul de cântărire a argumentelor, toate argumentele pot trăi într-un fel de egalitarism democratic. Iar dacă toate argumentele sunt egale ca pondere,

ar trebui ca și oamenii să fie egali în raport cu deciziile care se iau, fiecare să aibă dreptul inalienabil de a impune decizia lui, care este "singura decizie bună". Desigur, acesta este un scenariu care duce la catastrofă. Cel puțin formal, teoretic, societatea are nevoie de o tablă de valori care trebuie respectată, care ierarhizează importanța lucrurilor și a faptelor.

Ar fi frumos ca tabla noastră de valori să pună un preț "bun" bunurilor spirituale. Atunci Pruncul lipsit de putere ar putea fi văzut ca Salvatorul, Mântuitorul nostru.

Episcopul Demetriu Radu, ucis în Parlament la 8 decembrie 1920

La 8 decembrie 1920, în atentatul cu bombă din Senatul României, atentat pus la cale de Max Goldstein și de complicii acestuia, Saul Osias și Leon Lichtblau, vrednicul episcop greco-catolic Demetriu Radu a fost ucis.

S-a născut la 26 octombrie – sărbătoarea Sfântului Dumitru – 1862 în comuna Uifalău, azi Rădești, județul Alba, din părinți țărani, Ion și Paraschiva născ. Maior. A urmat școala primară la Aiud la călugării Minoriti, iar liceul la Blaj. În 1879, ca absolvent al clasei a VI-a de liceu (azi a X-a), Mitropolitul Ioan Vancea l-a trimis la Roma, la Colegiul „Sf. Atanasie”, unde a studiat șase ani Filosofia și Teologia la Propaganda Fide, după care a fost promovat doctor. La 26 iulie 1885 a fost hirotonit preot prin punerea mâinilor arhiepiscopului greco-catolic al colegiului „Sf. Atanasie”, Stefan Stefanopoli. Revenit la Blaj, după câțva timp în serviciul cancelariei mitropolitane, a fost numit paroh al Bucureștilor pentru credincioșii greco-catolici români. Neexistând biserică greco-catolică în București și nici casă parohială, a fost primit în reședința Arhiepiscopiei romano-catolice, prin bunăvoința arhiepiscopului Iosif Palma. Aici a fost încredințat cu funcțiile de predicator român la catedrala „Sf. Iosif” și profesor de Teologie la Seminarul catolic, pe atunci în satul Cioplea (azi cuprins în cartierul Dudești al Capitalei). Ca orator a atras atenția înaltului cler al Bisericii Ortodoxe Române, care a pornit împotriva lui o îndârjită campanie de presă, cu deosebire în revista „Biserica Ortodoxă Română”.¹⁹²) Din București a colaborat la „Unirea” de la Blaj și la „Revista Catolică” a pr. Vasile Lucaciu. După construirea noului Seminar teologic romano-catolic lângă catedrala „Sf. Iosif” din București, Demetriu Radu a fost numit director al acestuia, iar mitropolitul Ioan Vancea l-a distins protopop onorar și l-a numit asesor consistorial mitropolitan. Binecunoscut și apreciat în cercurile politice românești, a fost trimis de două ori de către regele Carol I în misiune diplomatică la Vatican.

Episcop la Lugoj (1897-1903). După zece ani petrecuți în capitala României și după alegerea de mitropolit a episcopului Victor Mihali de Apșa și transferarea lui la Blaj, la 22 noiembrie 1896, Demetriu Radu a fost numit episcop de Lugoj. A fost confirmat de Sfântul Scaun prin bula Papei Leon XIII din 3 decembrie 1896. A fost consacrat episcop în catedrala din Blaj la 9 mai 1897 prin punerea mâinilor mitropolitului Victor Mihali de Apșa. La 16 mai, același an, a fost instalat în scaun la Lugoj. Din activitatea sa ca episcop al Lugojului menționăm:

– Participarea la Conciliul al III-lea provincial, ținut la Blaj în 1900, cu ocazia jubileului celor 200 de ani de la unirea cu Roma.

– Vizitații canonice în părțile Hațegului.

– Îmbunătățirea salariului clerului.

– Grija pentru învățământul confesional sătesc

prin organizarea „Inspectoratului școlar general”.

A dovedit o deosebită preocupare pentru restaurarea catedralei, repararea reședinței, zidiri de biserici, școli, case parohiale, într-o mulțime de parohii.¹⁹³)

Eparhia Lugojului a întâmpinat multe greutăți în privința creării patrimoniului necesar funcționării normale a cultului. O mare lipsă de biserici a necesitat servirea slujbelor divine „în locuri, ori mai bine zis în case particulare... cu chirie, care nici scopului nu corespund și nici justelor așteptări ale religiunii”. De aceea, toți episcopii s-au năzuit să ridice cât mai multe lăcașuri sfinte.¹⁹⁴)

Episcop la Oradea. În anul 1903 episcopul Demetriu Radu a fost transferat la Oradea în scaunul eparhial devenit vacant prin decesul lui Mihail Pavel.

A fost unul dintre marii ierarhi ai Bisericii Române Unite. A activat pe toate tărâmurile: gospodăresc, administrativ, diplomatic, școlar, cultural etc.

Încă înainte de instalarea sa la Oradea, Demetriu Radu a încredințat unui distins arhitect, C. Rimanoczy junior, reconstruirea palatului rezidențial, care rămăsese după distrugerea din 1892 într-o stare deplorabilă. A fost terminat și inaugurat, cu deosebită solemnitate, la 11 iunie 1905. A reconstruit întregul domeniu de la Beiuș, îndeosebi reședința, distrusă de un incendiu în 1910 și casa dominială din Holod. La Stâna de Vale a zidit o nouă reședință și mai multe vile și le-a modernizat pe cele vechi. A amplificat și adăugat noi aripi la seminar, școala normală diecezană, internatul de băieți din Beiuș și o casă celui de fete.

(continuare în pag. 10)

Copiii din Carei în Țara Beiușului

Sâmbătă, 25 noiembrie, un grup de copii din Protopopiatul de Carei a întreprins o excursie în „Țara Beiușului”. Grupul, format din copiii oratoriului „Speranța” al Parohiei „Sf. Anton” din Carei, alături de alți copii din Domănești și Craidoroș, a fost condus de părintele paroh franciscan Tiba Cristian.

Primul punct vizitat de copii a fost Peștera Urșilor, o veritabilă atracție turistică încadrată în frumosul peisaj din zonă. De la mic la mare toți au fost încântați de frumusețile peșterii și au privit întristați spre legendarul urs blocat într-o ieșire... De aici, cu toții au mers la muzeul din Chișcău, unde o familie s-a sârguit să adune acele diverse și frumoase exponate.

Al doilea punct vizat de grup a fost momentul de comuniune cu copiii oratoriului „Colț de Rai” al Parohiei „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș. Aici, au fost întâmpinați de preoții comunității, părintele protopop Zorel Zima și vicarul său parohial, părintele Iosif Slobodnic și s-au rugat împreună în biserica parohială. De aici, au fost invitați de către prof. Carmen Zima, coordonatorul oratoriului, care le-a prezentat locația și a descris activitățile catehetice și recreative

oferite celor care o frecventează.

După o sățioasă agapă, copiii s-au jucat împreună cu multă veselie. Un prim și cert rezultat al acestei întâlniri a fost prietenia dintre copii, dar și un posibil plan de termen scurt, o tabără de vară comună. Mai zâmbind..., nu a lipsit nici creionarea unui plan pe termen lung, și anume, o întâlnire cu ocazia formării unei noi coloane din peșteră, prin unirea stalagmitei și stalactitei, adică, vorba ghidului, o speranță pentru 10000 de ani...

Pr. Cristian TIBA

(urmare din pag. 9)

Episcopul Demetriu...

În 1909 a publicat un nou șematism diecezan. Pastoralele și circularele sale din timpul războiului au fost un model de prudență. În circulara cu care a anunțat moartea lui Francisc Iosif I a afirmat profetic: „pare că se închid marginile unei epoci întregi”. 195) Și s-au închis.

Problemele școlare extrem de grave, cu celebra „zonă culturală” a lui Apponyi, i-au provocat multe nopți nedormite episcopului român unit.

A participat activ la lupta împotriva alipirii unei parohii românești la eparhia maghiară de Hajdu-Dorogh, înființată în 1912. În acest scop a condus o delegație a episcopatului român unit la Roma cu un memoriu de protest adresat Sfântului Scaun.

„Memorabil și vrednic de admirație a fost refuzul său de a primi tristul rol al lui Vasile Mangra de a se face stegarul politicii lui Tisza (primul ministru al Ungariei n. n.) în România.” 196) Dar sosită ziua bi-

ruinței, episcopul Radu, împreună cu I. Papp, episcopul ortodox al Aradului și Gheorghe Pop de Băsești, au prezidat Marea Adunare Națională de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918. Nu s-a putut întoarce la Oradea decât în mai 1919, după ce armata română a cucerit Bihorul de la bolșevici. A luat parte activă la ședințele Consiliului Dirigent, la Sibiu. La 1 ianuarie 1920, cu ocazia instalării mitropolitului Vasile Suciu, a fost distins cu paliul arhiepiscopal, distincție acordată în mod obișnuit mitropoliților.

Tuturor activităților atât de productive ale episcopului Demetriu Radu le-a pus capăt bomba pusă la senat de către anarhistul Goldstein, la 8 decembrie 1920. Odată cu el a fost ucis și ministrul Dumitru Greceanu. Ambilor li s-au organizat funeralii naționale. Osemintele pământești ale defunctului episcop au fost duse la Oradea și așezate în cripta bisericii catedrale.

www.bru.ro

Condoleanțele Cardinalului Lucian la trecerea în veșnicie a Regelui Mihai I

Arhieparchia de Alba Iulia și Făgăraș

Alteței Sale Regale
Principesa Margareta a României
Blaj, 5 decembrie 2017

Alteța Voastră Regală,

Plecarea la Domnul a Suveranului României, Regele Mihai, ne lasă inimile întristate.

Figura Majestății Sale rămâne pentru noi toți un exemplu de devotament și jertfă pe altarul României demne pe care a slujit-o până la capăt.

A fost cu adevărat un exemplu pentru întreaga suflare românească și Regele tuturor românilor. Îi purtăm amintirea în suflete cu multă recunoștință.

Cu această tristă ocazie, în numele Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice, dar și al meu personal, Vă rog să primiți condoleanțe sincere precum și asigurarea rugăciunilor noastre pentru odihna sufletului Regelui nostru, reîntors în casa Părintelui ceresc.

Domnul Dumnezeu să-l odihnească în pace și să-l așeze dimpreună cu eroii neamului nostru românesc, în bucuria lăcașurilor sale veșnice!

Cardinal
+ LUCIAN

Arhiepiscop major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice
Arhiepiscop și mitropolit de Alba-Iulia și Făgăraș

Cercetașii creștini, în tabără de formare la Blaj

În perioada 30 noiembrie – 3 decembrie 2017, două asociații de cercetași creștini și-au dat întâlnire la Blaj, la o tabără de formare. Este vorba de Asociația Cercetașii Creștini Români și Asociația Cercetașii Români Uniți, la tabăra de formare fiind prezenți 40 de tineri, șefi și asistenți de patrulă în cele două asociații. Alegerea Blajului ca gazdă a acestei tabere a avut loc în contextul intrării în anul Centenarului Marii Uniri de la 1 decembrie 1918.

Pe lângă atelierele organizate în această tabără, care au avut ca scop educarea și conștientizarea șefilor și asistenților de patrulă în vederea asumării poziției de lider, cursuri de prim ajutor și pentru organizare de activități sau cursuri de formare spirituală, au existat și acțiuni ceremoniale, ce țin de istoria și de spiritualitatea Blajului. În acest sens, cercetașii creștini au participat la Te-Deumul organizat pe 1 decembrie la Capela Arhiepiscopilor, au avut întâlniri cu Prea Fericitul Cardinal Lucian, Arhiepiscop Major al Bisericii Greco-Catolice și cu Preasfinția Sa Claudiu Pop, Episcop al Curiei Arhiepiscopiei Majore, iar în ultima zi de ședere la Blaj au asistat la oficiul Sfintei Liturghii din Catedrala Arhiepiscopală Majoră „Sfânta Treime”.

Nu în ultimul rând, tinerii cercetași au urcat dealul de la Crucea lui Iancu, unde, în cea mai frumoasă panoramă a Blajului, o parte dintre ei au ales să-și facă aici „promisiunea” (jurământul specific cercetașilor creștini) de a-L sluji pe Dumnezeu, Biserica, Patria și de a fi alături de aproapele lor în orice împrejurare.

Cei 40 de tineri cercetași creștini au venit la Blaj din toate colțurile țării: Alba Iulia, Beiuș, București, Călărași, Focșani, Moinești și Oradea. Ei au fost însoțiți de Mihai Zanfir, comisar general în Asociația Cercetașii Creștini Români, Valeriu Domuța, președintele Asociației Cercetașii Români Uniți, Gelu Trandafir, președintele Asociației Cercetașii Români Uniți București și părintele Andrei Mărcuș, îndrumătorul spiritual al Trupelor din București.

Cele două asociații de cercetași au anunțat că anul viitor vor organiza alte două tabere la Blaj: în luna mai 2018, cu ocazia pelerinajului tinerilor la Cărbunari și în luna decembrie 2018, cu ocazia festivităților care vor marca împlinirea a 100 de ani de la Marea Unire de la 1 decembrie 1918.

Activitatea cercetașilor creștini vizează cinci scopuri principale: sănătatea fizică (dată de petrecerea timpului în aer liber), deprinderea abilității de a te descurca cu mijloace simple (în tabere, drumeții, etc.), formarea caracterului tinerilor (cu un mare accent pe onoare, cuvânt dat, încredere, fraternitate), descoperirea naturii ca și Creație a lui Dumnezeu și descoperirea Creatorului din spatele acestei Creații, adică descoperirea lui Dumnezeu.

Asociația Cercetașii Creștini Români, cu sediul central la Alba Iulia, a luat ființă în anul 1991, fiind frecventată de credincioși ortodocși, romano-catolici și greco-catolici, în prezent având o mai mare susținere greco-catolică. Asociația Cercetașii Români Uniți, cu sediul principal la Oradea, s-a înființat în anul 2007 și funcționează ca o asociație de laici în cadrul Bisericii Române Unite cu Roma.

Nicu GOGA

„Am pornit să colindăm”

Crăciunul este sărbătoarea centrată pe nașterea lui Isus Hristos. Nașterea Lui este o veste bună pentru întreaga omenire.

Ținând cont de acest aspect important al vieții creștine, Biroul Pastoral pentru laici a invitat asociațiile de tineri din Eparhia de Oradea pentru a colinda vârstnicii retrași în Căminul pentru persoane vârstnice Silver Pro Borș din Santăul Mare.

Tinerii au răspuns pozitiv invitației, astfel, în 12.12.2017, vârstnicii au primit vestea bună a Nașterii Mântuitorului.

Stăpânindu-și cu greu sentimentele de compasiune, tinerii au colindat cu dedicare, conduși fiind de către Ovidiu Lazăr, consultantul artistic al Episcopiei

Greco-Catolice, de Oradea și de către Pr. Paul Popa și Pr. Marius Obreja.

Sperăm ca vestea bună să fi vindecat puțin sufletul bătrânilor care încă mai cred în iubirea lui Dumnezeu.

Vasile Gabriel PINTEA

Predica Nunțiului Apostolic la încheierea Anului Jubiliar - 225

1. Sunt foarte bucuros să mă aflu din nou în acest oraș frumos, Oradea, pentru a împărtăși cu voi Sfânta Liturghie în Catedrala Eparhiei greco-catolice, de Sărbătoarea hramului acesteia, Sfântul Nicolae, și mulțumesc Episcopului vostru, Excelența Sa Monsenior. Virgil Bercea, pentru că m-a invitat și pentru că mi-a oferit iar ocazia de a vă adresa câteva cuvinte la această celebrare euharistică, cu care se încheie Anul Jubiliar al Seminarului vostru, fondat de împăratul Leopold, acum două sute douăzeci și cinci de ani.

Salut, de asemenea, toți episcopii prezenți, preoții, clerul, seminaristii, persoanele consacrate și credincioșii care v-ați adunat atât de mulți pentru celebrarea de astăzi, (în mod special pe Preafericitul Cardinal Lucian Mureșan, Arhiepiscop Major al Bisericii Greco-catolice române). De asemenea, mulțumesc membrilor corului, ministranților și tuturor celor care au contribuit la organizarea acestei sărbători. Vă aduc binecuvântarea Succesorului Sfântului Petru, Sfântul Părinte Papa Francisc, care a dorit să vă fie aproape prin intermediul persoanei mele.

2. Sfânta Liturghie este mai presus de toate „acțiune de mulțumire“ „euharistică“ iar noi vrem astăzi să mulțumim Domnului pentru toți preoții care au primit formarea lor în Seminarul Eparhial din Oradea Mare, de-a lungul acestor secole, și din acest motiv, doresc să le adresez lor un cuvânt aparte:

Dragi preoți, dragi seminaristi: celebrarea noastră trebuie să vă reamintească itinerariul vostru spiritual, care v-a făcut ca într-o zi, devenită acum deja îndepărtată pentru unii dintre voi, să vă părăsiți familia, prietenii, locul natal, pentru a intra într-o anumită comunitate, Seminarul, și să trăiți acolo un angajament ascuns, de zi cu zi: acela de a-i permite Spiritului Sfânt să-l formeze în voi pe Isus, să dea minții și inimii voastre „forma“ minții și inimii lui Isus, care, în cele din urmă, vă învață să gândiți, să doriți și să iubiți precum Isus.

3. În Sărbătoarea Tuturor Sfinților de anul trecut, Papa Francisc afirma că Fericirile „sunt într-un fel cartea de identitate a creștinului, care îl identifică ca urmaș al lui Isus”.

Cu alte ocazii, în special la predicile Liturghiei sale cotidiene din rezidența sa de la Casa Sfânta Marta, el a oferit diverse meditații asupra fericirilor, indicând faptul că acestea sunt răspunsul lui Isus arătându-ne un drum „contra curentului” acelaia care în mod obișnuit „se face în lume”.

Acestea ar fi, de fapt, „noua lege a Domnului

pentru noi ... ghidul de traseu, itinerariul... busola vieții creștine, pentru că noi vedem chiar aici, pe această cale, potrivit indicațiilor acestei busole, cum putem să înaintăm în viața noastră creștină.”

4. Dragi preoți, lăsați-l pe Spiritul Sfânt să umple inimile voastre. El este cel care ne învață să iubim precum Isus și care vă va da puterea de a iubi asemenea lui.

Am primit o poruncă nouă și reînnoită. Trăind-o, putem ajunge la plinătatea vieții noastre și la împlinirea demnității noastre de ființe umane și copii ai lui Dumnezeu, dar noi trebuie să fim plini de dorința de a ne ridica la acest nivel și de a trăi dragostea divină.

Astfel, împreună cu credincioșii voștri, veți deveni creștini mai buni, și veți oferi posibilitatea ca toți să vă poată recunoaște ca atare, asigurându-vă că se poate spune despre credincioșii catolici că trăiesc cu adevărat în spiritul fericirilor, care nu sunt altceva decât imaginea lui Isus însuși, cel sărac și cel care a plâns, a suferit foamea și persecuția pentru noi.

5. Prin urmare, cerem Spiritului Sfânt să reînnoiască în voi și în credincioșii voștri darul de a proclama Evanghelia cu entuziasm și curaj, prin cuvânt și faptă, cu o inimă capabilă de dreptate și solidaritate, dispusă să construiască o comunitate fraternă, sacramentul unității și armoniei în lume, conștienți de faptul că jugul lui Isus nu împovărează, ci eliberează și că povara Lui are aripile iubirii.

Și pentru ca aceasta să fie, să încredințăm sufletele noastre, familiile noastre, orașul nostru, țara noastră, lumea întreagă mamei noastre Maria, cerându-i să ne susțină pe drumul nostru spre patria cerească în care ea domnește. Așa să fie.

Ioan DĂRĂBĂNEANU

PASTILA CREDINȚEI (XIV)

"Virtuțile omului, fără viciile lui"

Semnalele împrejurului, cele venite din imperiul lui Guttenberg (cărți, ziare, reviste), precum și televiziunile ori bombardamentele on line pot să rămână în letargia indifferenței, pot să stârnească ploile domoale ori torențiale ale mirărilor, ori să devină îndemnuri responsabile spre autoanalize și meditații relevante.

În această ultimă ipostază se situează autorul și titlul acestei "pastile" pornind de la o inscripție funerară, atribuită poetului englez Byron. Inscripția funerară suna astfel: **"Lângă acest loc odihnesc rămășițele unuia, care stăpânea frumusețe fără deșertăciune, putere fără obrăznicie, curaj fără cruzime și toate virtuțile omului fără viciile lui"**. Aceste laude, care ar fi măguliri fără înțeles, dacă le-am înscris peste resturile unui om, sunt un prinos îndreptățit adus memoriei lui Boatswain – "un câine născut la Terra Nova în mai 1803".

Părăsim pesimismul exagerat față de ființa umană și nici nu ne aliniem, într-u totul, la respectul și admirația canină (tot exagerată) a poetului.

Alegem din această neobișnuită inscripție funerară, patru afirmații: "frumusețe fără deșertăciune", "putere fără obrăznicie", "curaj fără cruzime" și "Virtuțile omului, fără viciile lui", pentru a croi haina unei meditații creștine, înscriindu-ne în conceptul: "Câți în Cristos v-ați botezat, în Cristos v-ați și îmbrăcat".

1. "Frumusețea fără deșertăciune". Am putea porni, în meditația noastră, de la "Cărțile poetice" din Vechiul Testament, mai precis de la Proverbe (30:31) unde găsim afirmația, aproape imperativă "frumusețea este deșartă" și drept urmare să dezavuăm frumosul și frumusețea. Nu o să facem acest lucru, pentru că tot aici ni se spune că este vorba de frumusețea care vine odată cu "dezmiardările ... înșelătoare" și mai ales că "ce-i frumos și lui Dumnezeu îi place" cum spune un alt proverb de această dată românesc.

"Frumosul" și "frumusețea" sunt două stări ale vieții, mult dorite, admirate și clamate de toți oamenii, în toate timpurile.

Sfânta Scriptură ne învață că frumusețea omului are două lăcașuri: **trupul și sufletul**. Frumusețea trupească este la vedere: "știm că ești o femeie frumoasă de fată" (Gen. 12:11)?; "Dar Iosif era frumos la statură" (Gen.39:6); "David ... era cu păr bălai, cu ochi frumoși și față frumoasă" (1 Sam.16:12); "trei ființe au o ținută frumoasă și patru au un mers măreț" (Prov. 30:29).

Uitându-ne în jurul nostru vom vedea fețe frumoase, păr bălai, cu ochi frumoși, dar și păr brunet cu

ochi albaștri ori verzi (visul adolescentelor). Vom fi sensibili la starurile atletice, ori mlădioase, la ținutele armonioase, dar și la mersul potrivit staturii și ținutei.

Frumusețea sufletească este mai greu percepută. Pentru cei care duc o viață înțeleaptă frumusețea trupească este relaționată, vine de multe ori din frumusețea sufletească "frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce vești bune" (Isaia 52:7) sau "cât de frumoase sunt picioarele celor care vestesc pacea" (Rom. 10:25). "Picioarele", dincolo de destinația lor trupească, semnifică mișcarea care duce viața, din ce "a fost" în "ce este" și în ce "va fi". Cei care au în suflet pace și o vestesc dăruitor semenilor ("Fericiți făcătorii de pace") (Lc. 6,20-49) sunt împliniți în frumusețe. La fel și cei care aduc "vești bune" împreună cu faptele în care sunt îmbrăcate acestea. "Cei blânzi", cei ce știu să plângă în plâns curat și adevărat, "cei ce flămânzesc și înseamnă după dreptate", "cei milostivi", "cei curați cu inima", "cei ce sunt persecutați pentru dreptate" vor pleca fericiți și frumoși către Împărăția Cerurilor, chiar dacă fizionomia trupească este mai puțin frumoasă și chiar respingătoare. În literatura universală îl găsim în această situație pe Quasimodo, Cocosatul de la Notre Dames, iar în anii secolului XX, Viața Sfintei Tereza de Calcutta, așezată pentru eternitate în paginile "Vieților sfinților".

Acești oameni, au cunoscut "frumusețea fără deșertăciune". Au renunțat de a-și așeza viața în cuiburile plăcerilor fără valoare, în ușurință și vanitate. Nu se mulțumesc cu o viață trăită în ascunzătoarea subterfugiului rostit în Eclesiast "O, deșertăciune a deșertăciunilor ... Totul este deșertăciune" (Ecl.1:2). Acești oameni frumoși și viețile lor, au auzit mustrarea, avertismentul Domnului "Până când veți iubi deșertăciunile" (Ps. 4:2).

2. "Puterea fără obrăznicie"

Două ipostaze, două stări, care la câinele lui Byron nu au coexistat și nici nu s-au indus reciproc. La ființa umană, relația este sau poate fi alta. La om puterea care se manifestă prin capacități, putințe, eficacități, posibilități fizice, morale și intelectuale, puse în slujba unei acțiuni, există în bună vecinătate ori chiar în aceeași ogradă cu aroganța, impertinența, insolența, nerușinarea, adică ceea ce se numește, cu un singur cuvânt, obrăznicia. Uneori se induce reciproc, deși dacă analizăm realitățile individuale sau de grup, mai frecventă este situația în care **puterea induce obrăznicia**. Îngrijorătoare este **puterea** majorității, care servește obrăzniciei și umilinței

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

minorităților politice, confesionale sau etnice. Lipsa de respect, aroganța cu care unele majorități politice (partide) confesionale (instituții ecleziastice) etnice (națiuni) tratează minoritățile de același gen (partide, comunități religioase, naționalități) sunt nedreptăți ascunse sub obrocul motivațiilor meschine. Sunt păcate majore, jigniri, nesocotințe grave la adresa învățăturii lui Dumnezeu.

Pentru a nu ajunge la postura de "urători de Dumnezeu, obraznici" (Rom 1:30) să medităm și să aplicăm spusele din Levitic, manualul legilor lui Dumnezeu: "Voi înfrânge mândria puterii" pentru a reuși a "doborâ puterile celor răi" precum se spune în Psalmul 75.

3. "Curajul fără cruzime". Două stări care la câinele Boatswain, după spusele lui Byron nu coexistau și nici nu se întâmpla inducerea reciprocă.

Ce înseamnă curajul uni câine? Desigur: statornicie, fidelitate, îndrăzneala de a-și folosi forța fizică în interesul propriu ori a stăpânului.

Ce înseamnă curajul oamenilor? Și în acest caz, înseamnă forță dar de această dată este vorba de o "forță morală" de a înfrunta primejdiile, neajunsurile. Dar în același timp înseamnă **"fermitate** în acțiuni sau în manifestarea convingerilor" (DEX).

În Vechiul Testament apare un cuvânt în ebraică care ne indică semnificația: "a se arăta puternic" deci este o calitate a minții, care face parte din virtuțile cardinale (Dicționarul Biblic).

În Noul Testament curajul nu apare explicit. Într-un singur loc apare substantivul "tharsos". Spre deosebire de Vechiul Testament unde curajul este relevant mai ales pe câmpul de luptă (Judecători, Samuel, Cronici), în Noul Testament curajul este înțeles ca un ideal creștin, a avea credință. Înseamnă suferință răbdătoare, statornicie morală, fidelitate spirituală.

Cuvântul de îndemn la curaj este "ÎNDRĂZNEȘTE" (Mat. 9:2, 22; Marcu 10:49 și Fapt. 23:11).

Celălalt termen al binomului propus de Byron este **"cruzimea"**, care înseamnă **ferocitate** (violență, sălbăcie) **bestialitate** (atitudine și comportament animalic), **barbarie** (dispreț, ură, primitivism față de cultură și civilizație).

Ajunși la acest moment al meditației noastre, îndrăznim să nu fim în acord deplin cu afirmația categorică a lui Byron din epitaful respectiv, motivat în parte, de apartenența sa la modernismul revoluționar, specific acelei perioade în plan social - cultural.

În treacăt fie spus câinele lui Byron nu a manifestat ferocitate, bestialitate, într-un cuvânt cruzime deoarece avea un stăpân iubitor, grijuliu. Dacă Boatswain ar fi trăit condiția câinilor comunitari, vagabonzi, ar fi cunoscut și el cruzimea hrănită de curajul disperării fricii, cauzate de tot felul de lipsuri

(adăpost, hrană, protecție, afecțiune etc.).

Cruzimea unor oameni, indivizi ori comunități manifestată în toată urâtenia sau mascată după drapearii mincinoase, pe care stau înscrise, cu vopsea, ușor de spălat la primele ploi potrivnice, citate din Carte Drepturilor Omului, Constituții ori Învățăături a unor comunități religioase. Această cruzime ascunsă, manifestată prin violențe verbale, dispreț, nesocotință și eludare rău voitoare a unor valori de cultură și civilizație laică ori creștină mergând până la ura fundamentalistă, a fost și este simțită în durere și umilințe de Biserica Romană Unită cu Roma din România postbelică (1948 - 1989) și sub alte forme parșive, în România postdecembristă (după 1989).

4. "Virtuțile omului fără viciile lui" - Sunt ultimele două stări opozabile despre care se face vorbire în epitaful câinelui lui Byron.

Din multitudinea virtuților omului, alegem spre comentariu două categorii: **Virtuțile divine sau teologale** și **Virtuțile cardinale** ale Bisericii lui Cristos.

1. Credința întărită de evlavie, înțelegerea Sfințelor Scripturi, Sfatul misionar, Frica de Dumnezeu sau mai degrabă încrederea în Dumnezeu (aceste daruri ale Spiritului Sfânt), ar trebui să existe fără viciul necredinței manifestat prin indiferență ori chiar opoziție și negare fățișă.

2. Speranța pornită și susținută de unele daruri ale Spiritului Sfânt (tăria, înțelepciunea și sfatul) ar putea să excludă angoase, lamentările plângăcioase ori cele cu iz profetic, poteci ascunse dar sigure spre prăpastia depresiilor.

3. Dragostea trăită cu înțelepciune (dar al Spiritului Sfânt) întărită de dreptate (Virtute cardinală), străjuită de încrederea în Dumnezeu, să refuze mereu dușmănia, ura între persoane, confesiuni, etnii popoare.

4. Cumpătarea (virtute cardinală) fără lăcomia hedonismului.

5. Dreptatea va rămâne o virtute cardinală, dacă este însoțită de darurile Spiritului Sfânt și de virtuțile divine și dacă prin prudență se va opune nedreptăților de toate zilele și chiar majore. Deci dreptate fără viciul nedreptății!!!

Virtuți și vicii sunt stări de viață reală, parcurse de individ, ori comunitate. Așezate pe talerele cântărului, vor fi cântărite de judecata publică aici pe pământ și de suprema și ultima judecată, în ceruri. Fiecare dintre noi, dăruți fiind, în proporții diferite cu înțelepciune, trebuie să o activăm pentru a ne supune la o autojudecată, înaintea celei publice ori cerești. Modalitatea sigură de reactivare a înțelepciunii este să ne privim cu ochii semenilor, să apelăm la învățăturile Sfintei Scripturi, oferite de Biserică și desigur la rugăciunile noastre.

(va urma)

Colectă specială

Asociația Caritas Eparhial Oradea a ales ca zi specială a carității noastre comunitare duminica „Samariteanului Milostiv”, zi în care s-a organizat o colectă specială. Tasul din data de 12 noiembrie 2017, duminica „Samariteanului Milostiv”, a fost predat, de către **77 parohii** asociației. Astfel, a intrat în casieria asociației suma de **26.182 lei**.

Domnul să vă binecuvânteze pe toți cei ce aduceți daruri și faceți bine întru sfintele noastre biserici și vă aduceți aminte de cei săraci.

Pr. Olimpiu TODOREAN

Parohia Aleșd, **150 Lei**
 Parohia Ardud, **285 Lei**
 Parohia Ban, **300 Lei**
 Parohia Băile Felix, **100 Lei**
 Parohia Băița, **327 Lei**
 Parohia Beiuș, **550 Lei**
 Parohia Beliu, **413 Lei**
 Parohia Beznea, **120 Lei**
 Parohia Borod, **237 Lei**
 Parohia Calea Mare
 și Gruilung, **54 Lei**
 Parohia Căuaș, **200 Lei**
 Parohia Cheț, **650 Lei**
 Parohia Chilioara, **400 Lei**
 Parohia Cosniciu de Jos, **50 Lei**
 Parohia Cosniciu de sus, **150 Lei**
 Parohia Crestur, **500 Lei**
 Parohia Domănești, **301 Lei**
 Parohia Drăgoteni, **50 Lei**
 Parohia Duminica Tuturor Sfinților, **522 Lei**
 Parohia Galoșpetreu, **90 Lei**
 Parohia Ghenetea, **500 Lei**
 Parohia Ginta, **150 Lei**
 Parohia Girișu de Criș, **42 Lei**
 Parohia Haieu, **280 Lei**
 Parohia Hereclean, **88 Lei**
 Parohia Hodișel, **166 Lei**
 Parohia Holod, **64 Lei**
 Parohia Horoatu Crasnei, **125 Lei**
 Parohia Iaz, **250 Lei**
 Parohia Ioaniș, **120 Lei**
 Parohia Izvoarele, **50 Lei**
 Parohia Maica Domnului,
 Mănăstirea Franciscană, **1.753 Lei**
 Parohia Marghita, **630 Lei**
 Parohia Meseșenii de Sus, **30 Lei**
 Parohia Nojorid, **100 Lei**
 Parohia Oradea Sf. Nicolae, **1.805 Lei**
 Parohia Oradea Velența, **444 Lei**
 Parohia Petrani, **80 Lei**
 Parohia Petid, **30 Lei**
 Parohia Peceiu, **100 Lei**
 Parohia Pișcolț, **250 Lei**
 Parohia Pocola, **215 Lei**
 Parohia Poiana, **50 Lei**

Parohia Prisaca, **91 Lei**
 Parohia Sarcău, **50 Lei**
 Parohia Sărsig, **271 Lei**
 Parohia Săuca, **300 Lei**
 Parohia Sâg, **65 Lei**
 Parohia Sâmbăta, **240 Lei**
 Parohia Sânlazăr, **500 Lei**
 Parohia Sânmartin, **200 Lei**
 Parohia Sântandrei, **380 Lei**
 Parohia Sf. Anton Oradea, **35 Lei**
 Parohia Sf. Apostoli
 Petru și Pavel Zalău, **928 Lei**
 Parohia Sf. Gheorghe Oradea, **482 Lei**
 Parohia Sf. Gheorghe Olosig Oradea, **250 Lei**
 Parohia Sfânta Familie Zalău, **715 Lei**
 Parohia Silvaș, **100 Lei**
 Parohia Șimleu Silvaniei, **4.430 Lei**
 Parohia Șilindru, **300 Lei**
 Parohia Sititelec, **25 Lei**
 Parohia Stârciu, **30 Lei**
 Parohia Suplacu de Barcău, **101 Lei**
 Parohia Supur, **100 Lei**
 Parohia Ștei, **450 Lei**
 Parohia Șumal, **1.150 Lei**
 Parohia Tășnad, **500 Lei**
 Parohia Tinca, **101 Lei**
 Parohia Valea de Jos, **20 Lei**
 Parohia Valea lui Mihai, **100 Lei**
 Parohia Valcău de Sus, **387 Lei**
 Parohia Valcău de Jos, **200 Lei**
 Parohia Uileac de Beiuș, **12 Lei**
 Parohia Vășad, **50 Lei**
 Parohia Voivozi, **401 Lei**
 Capelă Spital Zalău, **502 Lei**

„Palatul Episcopal Greco-Catolic-Oameni. Istorie. Credință”

La ceas aniversar, când se împlinesc 240 de ani de la înființarea Episcopiei Române Unite de Oradea, 225 de ani de la înființarea Seminarului Teologic Greco-Catolic din Oradea și 20 de ani de episcopat la Oradea a Preasfinției Sale Virgil, a avut loc lansarea albumului „Palatul Episcopal Greco-Catolic-Oameni. Istorie. Credință” în Aula Magna a Seminarului Teologic din Oradea.

Albumul vorbește mai ales prin intermediul imaginilor, despre istoria acestui edificiu, despre arhitectura lui, despre întemeietorii lui și importanța pe care aceștia au avut-o în construirea României moderne.

În cuvântul de deschidere al albumului, Preasfinția Sa Virgil Bercea ne spune, printre altele: „Actuala clădire, ridicată pe locul fostului edificiu destinat acestui scop, este construită între anii 1903-1905 după proiectul arhitectului Kálmán Rimanóczy, fiind inaugurată de către episcopul Demetriu Radu la data de 11 iunie 1905. Construită în stil eclectic, arhitectura clădirii reflectă tendințele arhitectonice ale timpului din Imperiul multi-național și pluri-confesional Austro-Ungar. Această clădire a însoțit istoria noastră recentă, marcată de războaie, persecuții, frământări, confiscări, retrocedări și dorință de dreptate și libertate”.

În prezentarea albumului au luat cuvântul: Preasfinția Sa Virgil Bercea, domnul Aure Chiriac, directorul Muzeului Țării Crișurilor, domnul Zeno Fodor, domnișoara Cristina Pușcaș, doamna Ramona Novicov și dom-

nul Silviu Sana. Coordonatoarea acestui proiect a fost doamna Rodica Indig. Fotografiele din album aparțin în mare majoritate domnului fotograf Florin Șipoș.

Albumul „Palatul Episcopal Greco-Catolic. Oameni. Istorie. Credință” face parte din proiectul „Orașul cu 1000 de chipuri” al Asociației Culturale Ars Nobilis și este finanțat de Direcția de Dezvoltare și Implementare Proiecte a Consiliului Județean Bihor.

Au fost cântate colinde specifice acestei perioade premergătoare Nașterii Domnului de către Corul studenților teologi condus de către maestrul Radu Mușan, Alexandru Cristea și George Gligor, elevii Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu”.

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

„Iată vin colindătorii”

În preajma Crăciunului colindătorii vin să ne transmită prin colindul lor mesajul nașterii Domnului nostru Isus Cristos.

Duminică, 10.12.2017, comunitatea noastră greco-catolică din Parohia Sititelec a avut bucuria de a primi colindătorii de la Palatul Copiilor din Oradea în număr de 22 de copii, împreună cu doamna dirigor Anamaria Gal, părinții și bunicii acestora.

Sărbătoarea Nașterii Domnului este, prin excelență, o sărbătoare a păcii, și a bucuriei. Pentru a primii aceste daruri trebuie ca fiecare dintre noi să ne curățim inima de orice răutate, invidie și ură. Doar astfel ne vom putea număra printre „fericiții cei curați cu inima, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”(Mt.5,8).

Copiii rămân pentru noi un exemplu de curăție a inimii care niciodată nu vor ține cont de diferențele de rasă, culoare sau confesiune dintre oameni.

Le mulțumim tuturor credincioșilor prezenți, doamnei Elenei Chiș, care a făcut posibil ca acești copii minunați să fie prezenți în Parohia noastră.

Comunitate greco-catolică din Sititelec îm-

preună cu preoții parohi vă doresc un Crăciun Sfânt și binecuvântat, iar pruncul Isus să vă aducă pace, bucurie și haruri bogate în sânul familiilor dumneavoastră. Sărbători Binecuvântate!

Pr. Torjoc BOGDAN

Bucuria iubirii

La Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Trei Ierarhi” din Oradea, în zilele de 8-9 decembrie, a.c., s-a desfășurat conferința bazată pe exortăția apostolică *Amoris laetitia* (*Bucuria iubirii*). Conferențiar a fost părintele profesor Angelo Riva, directorul Centrului Pastoral pentru Comunicații Sociale al Diecezei de Como, Italia, invitat special pentru a împărtăși din experiența pastorală legată de frământările familiei și pentru a prezenta chei de lectură asupra modului în care trebuie înțeleasă Exortăția Papei Francisc.

Evenimentul a fost organizat de către Episcopia Greco-Catolică de Oradea prin Departamentul pentru Cler și Departamentul pentru Pastorația Adulților și a Familiilor. Seria de conferințe a fost adresată atât preoților, cât și laicilor. Au participat peste 70 de persoane.

În deschidere, părintele Mihai Vătămănelu, vicar general al Episcopiei Greco-Catolice de Oradea, a subliniat importanța tematicii abordate de conferință, aceasta fiind de natură să ajute participanții în maturizarea spirituală pentru a fi astfel în măsură să ducă mai departe mesajul lui Cristos, evanghelizând prin cuvânt și prin exemplu.

Părintele Riva a început cu prezentarea structurală a Exortăției prin care practic Papa exprimă doctrina sa cu privire la familie. Apoi, într-o manieră plăcută și eficientă, a tratat diverse aspecte de mare interes, subliniind faptul că nu este potrivită o viziune pesimistă asupra familiei, ci una realistă, bazată pe proiectul lui Dumnezeu legat de bărbat și femeie.

Părintele Riva, beneficiind din plin de arta comunicării, a explicat pe larg și într-un mod foarte atractiv principalele teme cuprinse în exortăția apostolică. În principal s-a subliniat faptul că în trecut descrierile legate de căsătorie erau mult prea abstracte. Deși este frumos să avem o viziune teologică înaltă, oamenii au nevoie în primul rând de îndrumări practice și concrete

la nevoile lor din viața de zi cu zi. Cuvintele magice propuse soților sunt: „îmi dai voie”, „îmi cer iertare”, „mulțumesc”. Preoții prezenți au apreciat în mod special mesajul transmis, considerându-l foarte util în activitatea pastorală cu enoriașii.

În concluzie, merită citită și aprofundată această lucrare valoroasă, rezultată prin strădania Papei Francisc, „paroh al lumii întregi”, și prin rodul muncii episcopilor adunați în Sinod la Roma pe tema familiei creștine.

La final, a luat cuvântul și PS Virgil Bercea care a subliniat importanța de a pune preț pe rădăcinile noastre și de a ne face o prioritate din a transmite valori morale copiilor noștri, fiindcă „dăruind vei dobândi”.

Același moment a constituit și un prilej de sărbătoare, ierarhul Oradei aniversându-și ziua de naștere și 20 de ani de păstorie în urbea de pe malul Crișului Repede.

Părintele Angelo Riva a fost, de asemenea, invitat duminică și la Catedrala „Sfântul Nicolae” unde, la invitația PS Virgil, le-a vorbit și celor prezenți în biserică despre familie și misiunea ei în planul lui Dumnezeu.

Laura OLOGU

Întâlnirea anuală a preoților greco-catolici din Austria, 2017

Ca în fiecare an, preoții ordinariatului greco-catolic din Austria s-au reunit la Viena. Întâlnirea marchează două aspecte: comuniunea dintre preoți și ierarh și faptul că Biserica Greco-Catolică din Austria este o prezență activă, la ea acasă. După-amiaza zilei de sâmbătă, 9 decembrie, a debutat cu rugăciunea orei a VI-a. După rugăciune, Cardinalul Schönborn, împreună cu Vicarul general Yuriy Kolasa și cu preoții au discutat diferite aspecte legate de viața liturgică a comunităților greco-catolice.

Comunitățile românești, în număr de șapte, au realizat o prezentare pe calculator, exemplificând munca depusă prin poze reprezentative. Cardinalul a oferit și decretele de numire preoților români: pr. dr. Gigi Dobrică, la Linz, pe o perioadă de cinci ani; pr. Răzvan Sergiu Dejeu, vicar parohial la Viena, Kagra; pr. Traian Tamas, la Krems an der Donau și pentru toată Dieceza de St. Pölten. Cei care

au aniversat jubileul au fost felicitați de Cardinal. Pr. Ioan Iulian Hotico a primit o diplomă cu ocazia aniversării a 10 ani de la hirotonire, iar pr. Alexandru Suciu a fost felicitat cu ocazia obținerii titlului de doctor în Teologie.

La ora 18.00 a început Sfânta Liturghie, oficiată de Cardinalul Schönborn, alături de preoți și credincioși. Anul acesta la altar au fost membrii consiliului preoțesc, dintre preoții români fiind și pr. Dr. Gigi Dobrică, membru ales. Tenorii români Radu Boscu și Bogdan Gabriel Popescu au cântat pricesne și colinzi la momentul împărtășaniei. După Sfânta Liturghie, preoții și familiile lor au participat la recepția oferită de Cardinalul Schönborn. A fost și o lansare de carte, părintele doctor Gigi Dobrică vorbind despre lucrarea sa de doctorat care a fost editată și oferită cadou celor prezenți. *Ad maiorem Dei gloriam!*

Pr. Ioan Iulian HOTICO

Concert caritabil de colinde

Peste 500 de șimleuani au participat duminică, 10 decembrie, de la ora 17:00, la concertul caritabil de colinde „Tineri pentru tineri”.

Evenimentul s-a desfășurat la Biserica Greco-Catolică “Sfânta Treime” din Șimleu Silvaniei în organizarea Enjoy Music și Biroului Pastoral pentru Laici din Oradea precum și a Protopopiatului Greco-Catolic din Șimleu Silvaniei. Cu banii strânși la concert, inițiatorii evenimentului vor susține activitățile ce vor fi organizate cu tinerii în anul 2018.

www.salajulpursisimplu.ro

„O, ce veste minunată” în Germania

În perioada 8-10 Decembrie 2017, Departamentul artistic al Biroului Pastoral din Eparhia de Oradea a fost invitat să participe la întâlnirea partenerilor Asociației Renovabis.

Grupul Enjoy Music, în a cărei componență sunt: Gabriela Daraban –pian, Carla Maxim – chitară, Ovidiu Uveghes – percuție, Tamas Toth – chitară bas și Ovidiu Lazar – solist au dat startul întâlnirii și pe toată perioada conferințelor au vestit bucuria Nașterii, cu colinde tradiționale românești și cântece de voie bună.

Momente speciale ale acestei întâlniri au fost rugăciunea de seară și Sfânta Liturghie la care tinerii au propus cântece prin care să îl laude pe Bunul Dumnezeu și chiar dacă limba era diferită, muzica a ajutat la depășirea barierelor limbii. Mulțumim Asociației Renovabis pentru frumoasa experiență, pentru primirea călduroasă și pentru încrederea pe care ne-o acordă.

Pyramid Learning Center

Cel de-al doilea centru Pyramid Learning Center din Oradea, s-a deschis, luni, 11 decembrie 2017, pe strada Cuza Vodă nr. 69 cu un moment de rugăciune și sfințire a noului centru de către Preasfinția Sa Virgil Bercea, în prezența doamnei director a Centrului, d-na Ioana Corompaki, a părintelui Alin Arendaș, administratorul centrului, a reprezentanților Fundațiilor Rotary și Lions, a unora din binefacătorii noștri și a unei prezențe numeroase.

La noul sediu se vor desfășura activități de terapie în grupuri mici (4-6 copii) pentru copiii antepreșcolari sau preșcolari într-un mediu cât mai natural și apropiat celui tipic. În plus, în programul de după amiază vor continua terapiile individuale pentru cei ce necesită un ajutor suplimentar. Tot în programul de după amiază va funcționa o clasă de after school pentru copiii cu nevoi speciale de vârsta claselor primare.

Abordarea educațională implementată are la baza principiile analizei comportamentale (ABA) și implică metode recunoscute la nivel internațional și susținute de studii științifice. Aceste metode vizează dezvoltarea unei comunicări funcționale (folosind ca un mare plus

sistemul de comunicare PECS), a abilităților cognitive, de viață independentă, a celor din sfera socială. Fiecare copil inclus în program va beneficia de evaluare inițială și periodică și de implementarea unui plan individualizat de intervenție. Toate acestea sub îndrumarea și coordonarea specialiștilor de la nivel național dar și internațional, împreună cu o echipă de terapeuți cu formare în metodele și tehnicile aplicate.

Pr. Alin ARENDAȘ

Încheirea Jubileului - 225 de ani de seminar greco-catolic

